

SASKIA M.N. OUDSHOORN

Casa dell'

Amore

LIEFDE IN MILAAN 3

Casa dell' amore

Saskia M.N. Oudshoorn bij Uitgeverij Zomer & Keuning

Toeval bestaat niet

Loes, Luca en Liz

Casa dell' amore

Saskia M.N. Oudshoorn

Casa dell' amore

Uitgeverij Zomer & Keuning

ISBN e-book 9789020542813

ISBN audio 9789020542820

NUR 340

© 2021 Uitgeverij Zomer & Keuning

Postbus 13288, 3507 LG Utrecht

Omslagontwerp Gaby Berendsen, Studio Font

www.saskiaoudshoorn.com

www.zomerenkeuning.nl

Alle rechten voorbehouden

1

Anneloes

Ik voel me raar. Het is net of ik nog steeds niet helemaal op aarde ben geland. Ontworteld, zou je het misschien beter kunnen noemen. Het voorstel van Gianluca om mee te gaan naar het noorden van Italië, nu ruim een week geleden, kwam als een donderslag bij heldere hemel. Op die plek heeft hij een paar jaar geleden met zijn overleden vrouw Elizabeth, oftewel Liz voor intimi, een groot, vervallen landgoed met een olijfboomgaard gekocht, om daar een soort luxe vakantieoord van te maken. Er is een paar maanden heel intensief aan gewerkt, maar toen Liz overleed leek de spirit van het gebouw met haar mee het graf in gegaan te zijn. Gianluca heeft de werkzaamheden destijds stilgelegd. Het plan om de renovatie af te gaan maken, heeft zich nu in zijn hoofd genesteld als een mier op een pot honing. En ik blijk het tweede miertje te zijn.

Gianluca heeft een druk, goedlopend bedrijf, dat je met een beetje gevoel voor dramatiek zelfs een imperium zou kunnen noemen. Het bedrijf staat aan de vooravond van een grote transformatie en toch gaat hij dat voorlopig aan zijn rechterhand Constance overlaten. Hij was stellig: het was duidelijk dat als ik niet mee zou gaan hij het heel erg jammer zou vinden, maar dat hij toch zou gaan. Het was iets dat hij móést doen.

Milaan is niet het einde van de wereld, zo voelt het soms wel als ik er goed over nadenk. Ik heb geen eigen auto. Over de ruim duizend kilometer ben je met het openbaar vervoer meer dan veertien uur onderweg, met de benenwagen negen dagen volgens Google Maps. En dan moet je heel hard doorlopen. Maar ja, Gianluca is te leuk om te laten lopen. Zelfs als dat betekent dat ik de paar zekerheden die ik heb en de omgeving die net een beetje vertrouwd werd, los moet laten.

‘Wie naar zekerheid verlangt, leeft continu in angst,’ zei Dorian toen ik haar als eerste mijn plan vertelde. Ik heb echt heel slimme vriendinnen.

Wat me nog meer verbaasde dan het plan en de vraag van Luca, is dat ik eigenlijk geen minuut na hoefde te denken over mijn antwoord. Natuurlijk ging ik mee! Later die dag drong pas goed tot me door wat ik beloofd had. En ik had me nog wel zo voorgenomen om nooit meer van een man afhankelijk te worden.

De zon is een beetje waterig, over het ruige water van de Maas hangt een geheimzinnige sluier van mist. Een voortploeterend schip doemt op, golven spatten tegen de boeg uiteen. De bedrijvigheid die iedere minuut van ieder etmaal doorgaat is... troostend. Wat er ook gebeurt, hier wordt altijd stug doorgewerkt, deze wereld heeft geen boodschap aan mijn spannende plannen.

Ik hou van Rotterdam, mijn stad. Ik open de ramen van de Fiat en laat de frisse ochtendwind door het autootje waaien. Rotjeknor heeft een eigen geur. Met de juiste wind kun je hier zelfs de zee ruiken. Vanaf de top van de Euromast beeld ik me in dat ik Hoek van Holland kan zien, de plek waar mijn lieve omaatje woont. Ik adem diep in en snuif. De smaak van bloed rolt over mijn tong als ik iets te hard op mijn lip bijt. Naar het gesprek dat ik zo ga hebben, kijk ik niet uit. En dat is mild gezegd.

‘Je wilt wát?’ Van Vliet, mijn leidinggevende, is opgestaan van zijn bureau. Ik had al verwacht dat hij bij mijn verzoek om een sabbatical niet zou gaan juichen als een Feyenoordsupporter bij een doelpunt tegen Ajax, maar deze felle reactie verbaast me.

Hij loopt om zijn bureau heen en trekt zijn stropdas een beetje losser.

Als ze het zo vervelend vinden om me kwijt te raken, hadden ze in het verleden ook wel wat beter hun best kunnen doen om me tevreden te houden, praat ik mezelf moed in. Ik sta ook op, niets irritanter dan een meerdere die op je neerkijkt, en schraap mijn keel. ‘Een halfjaar sabbatical.’

‘Ik had je wel gehoord, hoor,’ zegt hij op luide toon en hij ijsbeert de kamer op en neer.

Bijna begin ik medelijden met hem te krijgen. Ik voel de ogen van Sanne aan de andere kant van het aquarium – zoals we het glazen kantoor van Van Vliet noemen – in mijn rug prikken. Het is nooit écht saai op ons reclamebureau, maar Van Vliet die zijn stem duidelijk verheft, is zelfs hier iets bijzonders. Niet dat ik verwacht had dat hij een ‘sabbaticalafscheidsfeestje’ voor me zou gaan organiseren, dit is het andere uiterste.

‘Je bent hier pas anderhalf jaar.’

‘Vorige maand twee jaar,’ corrigeer ik hem fijntjes.

Van Vliet wappert met zijn hand. ‘Anderhalf jaar, twee jaar, wat maakt het uit. Ik zit hier al...’ Ik zie hem met zijn ogen naar het plafond geslagen de rekensom in zijn hoofd maken. ‘... achttien jaar.’

Voor de directeur van een bedrijf is hij verrekte slecht in hoofdrekenen. Behalve bij het bepalen van zijn eigen salaris waarschijnlijk. Hij heeft net een spiksplinternieuwe cabrio gekocht. *Man in een midlifecrisis.*

Ik kan nog net de woorden ‘misschien wordt het voor jou

ook tijd voor een sabbatical' inslikken. Ik heb de echtgenote van Van Vliet een keer ontmoet op een personeelsfeest en ik kan me voorstellen dat hij zijn dagen liever op kantoor doorbrengt dan thuis.

Zijn gezicht wordt langzaam rood. Ik voel in mijn nek vlekken opkomen die minstens net zo vurig zullen worden als zijn wangen. 'Na een halfjaar wil ik graag weer terugkomen. Als het in een... iets andere positie is, is het geen enkel probleem,' probeer ik hem wat milder te stemmen.

'We zijn een klein kantoor. Heb je enig idee wat je ons aan doet?' briest hij en hij veegt met zijn hand door zijn dunner wordende hardos haar voordat hij met zijn wijsvinger naar me wijst. 'Ik had grote plannen voor jou.'

De knoop die sinds al sinds vanochtend vroeg in mijn maag lijkt te zitten, wordt een dubbele knoop die ook nog eens een keertje lekker strak aangetrokken wordt. 'Dat wist ik niet. Waarom heb je dat niet gezegd tijdens ons laatste beoordelingsgesprek?' vraag ik verbolgen.

Dat gesprek ging zoiets van: 'Heb je het naar je zin hier? Ja? Goed? Blijf doorgaan zoals je doet... Het is nog te vroeg... In de toekomst gaan we kijken...' en nog meer wollige blablabla.

'Dat héb ik gezegd,' bluft hij.

Ik slik mijn antwoord in dat hij als directeur van reclamebureau wel iets aan zijn eigen beroerde communicatie mag doen.

Ik heb het in ieder geval niet gehoord. Het heeft toch geen zin. Ik vouw mijn armen over elkaar en zwijg. Ergernis borrelt in mijn binnenste op.

'Een halfjaar sabbatical staat niet in de cao. Een jáár wel.' Hij kijkt alsof hij wil zeggen: nou jij weer.

'Dan maar een jaar,' flap ik eruit. Bij het idee van een heel jaar geen eigen inkomen om de droom van iemand anders werke-

lijkheid te gaan laten worden, krijg ik het Spaans benauwd. Of Italiaans benauwd. Na mijn maag lijkt ook nu mijn luchtpijp zich in een knoop te wikkelen die alleen Houdini eruit kan krijgen. Rustig blijven, prent ik mezelf in. *Nog een man van wie ik afhankelijk van ben. Ik haat dit.*

‘Waarom neem je geen ontslag dan?’ Van Vliet ploft weer op zijn stoel neer. Geïrriteerd tikt hij met de achterkant van zijn pen ritmisch op het bureaublad. *Klik-klak-klik-klak.*

Hoe graag ik ook wil, ik kan mijn ogen niet van die pen losrukken. ‘Ik wil graag de mogelijkheid hebben om terug te komen,’ pers ik eruit. *Klik-klak-klik-klak.* Het is moeilijk om niet in de maat van het tikken te gaan praten, zoals je op ‘Heb je even voor mij’ wel de foxtrot kunt doen en onmogelijk kunt linedancen. Al gebiedt de eerlijkheid te zeggen dat mijn vriendinnen en ik dat met een iets te royaal alcoholpromillage in ons bloed weleens hebben geprobeerd.

‘De mogelijkheid hebben om terug te komen? Er zit hier geen draaideur in het pand, als je dat soms denkt!’ Van Vliet gooit zijn pen op het bureau.

Gisteravond heb ik met Dorien samen de arbeidsvoorwaarden uitgepluisd. Ik weet waar ik recht op heb, maar met een werkgever die geen enkele sympathie voor de wensen van een werknemer kan opbrengen, is het slecht zakendoen. Ik heb geen zin om te vertellen over Gianluca en zijn plannen die slechts heel langzaam onze plannen lijken te gaan worden. Eerst moet ik mezelf nog overtuigen voordat ik enthousiast kan worden tegenover iemand anders, laat staan deze man hier tegenover me.

Ik recht mijn rug en kijk hem aan. No way dat ik hem ga aanbieden om ontslag te nemen. Dit hier is mijn vangnet als het Italiaanse avontuur misloopt. ‘Dat weet ik.’

‘Misschien gaan we wel ten onder als jij er niet meer bent. Is

er helemaal geen bedrijf meer als je zin hebt om weer te gaan werken,' zegt Van Vliet narrig.

Het kost moeite om mijn lachen in te houden, zo melodramatisch gedraagt hij zich. Een slecht geacteerd scène uit *The Bold and the Beautiful* is er niets bij. Hij legt nog net niet met gesloten ogen de rug van zijn hand tegen zijn voorhoofd, een bibberende zucht slakend terwijl hij de kijker zwijgend smeekt om medelijden met hem te hebben voor het onrecht dat hem aangedaan wordt.

'Ik denk dat jullie daar niet bang voor hoeven te zijn. Ik bedoel, ik snap dat jullie me gaan missen, maar er zijn vast wel andere mensen beschikbaar om voor een jaar in te huren,' herstel ik mezelf snel.

'Weet je wel wat dat kost?'

Ik schud mijn hoofd. 'Nou, mijn aanvraag is in ieder geval op tijd en ik kom over een tijdje hier graag terug.' *Pinokkio*. Het kost me moeite om het gebaar van een groeiende neus niet te maken, dat doen mijn vriendinnen altijd als iemand duidelijk liegt.

Hij blaast hard uit, een zucht die het midden houdt tussen 'het zal wel' en 'echt niet'. De radertjes in zijn hoofd kan ik van de buitenkant bijna zien draaien. Van Vliet kijkt demonstratief op zijn horloge. 'Ik heb zo een meeting.'

Niet dus. Ik ken zijn agenda uit mijn hoofd. 'Dan ga ik maar weer snel aan de slag,' zeg ik opgelucht en ik struikel bijna over mijn eigen benen als ik rechtstreeks naar de damestoiletten loop. Met trillende handen steun ik op de wasbak en ik kijk mezelf in de spiegel aan. Ik heb geen spijt van mijn beslissing, maar er is nu geen weg meer terug. Als het fout loopt tussen Gianluca en mij, of het plan van de renovatie niet haalbaar is, is een terugkeer op dit kantoor de enige zekerheid die ik heb. En vijfhonderdtweënegentig euro en veertig cent op de bank. Eerst zette Emiel mijn

simpele, doch heerlijk gestructureerde leven op zijn kop en nu doet Gianluca dat met zijn wilde plannen. In welk wespennest heb ik mezelf in hemelsnaam gestoken...

2

Gianluca

De hele dag door bestookt Constance me met vragen. Vragen waarop ze voor het overgrote deel zelf het antwoord best weet. Om de haverklap komt ze op haar naaldhakken – het blijft me verbazen hoe sommige vrouwen daar de hele dag met schijnbaar achteloos gemak op kunnen lopen – mijn kantoor in gestiefeld. De beslissing is genomen om voorlopig het dagelijks bestuur van mijn zaken door haar te laten uitvoeren en het lijkt net alsof ze nu ineens hartstikke onzeker wordt. Zo ken ik haar niet en het helpt mij ook niet.

Ik bijt op mijn lip om niets te zeggen als ze haar bureaustoel naast de mijne schuift en zo dicht op me komt zitten dat ik de sproetjes op haar wang kan tellen. Ze zweet een beetje. Dat zal haar vast irriteren. Haar zware parfum dringt als een onwelkome gast mijn neusgaten binnen als ze nog dichterbij me komt zitten. Mijn lichaamstemperatuur schiet een paar graden omhoog van haar warme lijf vlak naast me. Ooit was dat omdat ik me fysiek tot haar aangetrokken voelde. Totdat ik kort daarna beseftte dat er tussen ons nooit meer zou zijn dan puur lichamelijke aantrekkingskracht.

‘De zaak in Dordrecht. Wanneer gaan we die verbouwen?’ Constance opent een Excelsheet op haar laptop dat we al min-

stens twintig keer hebben bekeken de afgelopen vergaderingen.

Ik probeer zo ongemerkt mogelijk uit te ademen terwijl ze zenuwachtig met haar lange nagel krassend over het scherm de kolommen afloopt. Ik kijk niet eens naar het beeld, ik kan het plan inmiddels wel dromen. Na de aankoop en verbouwing van het restaurant waarin ik mijn eerste blind date met Anneloes had, is alle snackcorners in dezelfde, moderne huisstijl omzetten en tegelijkertijd het assortiment vernieuwen, het grootste project van mijn bedrijf. Ik ben er in mijn hoofd al een hele tijd mee bezig – tijdens de ziekte van Liz heeft alles stilgestaan. Na haar overlijden schoot ik in de turbostand, alsof ik de maanden die ik gemist had, nog in kon halen. Mijn ontmoeting met Anneloes en mijn zin in het leven dat een kickstart kreeg door haar, betekent op meerdere vlakken een nieuwe start.

‘Alles klopt, als je geen aanpassingen gedaan hebt in de tussentijd,’ zeg ik nogmaals zo vriendelijk mogelijk.

Constance schudt wild met haar hoofd. Een pluk van haar haar raakt mijn gezicht. Ik ben er nog niet van overtuigd dat ze volledig heeft geaccepteerd dat ik met Anneloes naar Italië vertrek. Het runnen van mijn bedrijf is iets wat ze altijd geambieerd heeft – het zou me echter niets verbazen als ze dat in een split second op zou geven om Anneloes haar plek in te nemen. Ze zal het nooit toegeven. Zwakte tonen staat niet in haar woordenboek. En het onderspit delven al helemaal niet.

‘Hoe is het met die... Dave?’ vraag ik.

Constance draait haar hoofd naar me om. Haar ogen haken zich in de mijnen. De pupillen van haar toegeknepen ogen zijn donker. ‘Ik kan me toch niet concentreren als jij ineens over iets... iets héél anders begint?’

Lucy, een van Anneloes’ beste vriendinnen, heeft op het feest waar Constance en ik toevallig zakelijk aanwezig waren, haar

broer Dave op Constance afgestuurd. Een nogal hilarisch verhaal – ik geloof niet dat Dave haar helemaal de waarheid heeft verteld over zijn werkelijke baan en zijn ambities. Het zou me verbazen als Constance voor een vertegenwoordiger zou vallen. Daarom hou ik zo van Anneloes – zij vond mij al leuk voordat ze enig idee had dat ik de eigenaar was van het restaurant waar we afgesproken hadden.

Ik kan het niet laten om Constance af en toe te plagen. ‘Ik hoorde dat Dave heel goed kan...’

Ze fronst haar voorhoofd en kijkt me aan met een blik die een oprukkend leger tot een halt zou kunnen dwingen. ‘...dansen,’ maak ik met een glimlach om mijn lippen de zin af. Ik heb geen idee hoe hun avond is afgelopen, dat vertelde het verhaal niet. Ik heb niet doorgevraagd. Aan de bloes die langzaam aan haar konen kleurt, heb ik een idee. En ik ben de laatste persoon aan wie ze gaat vertellen hoe en waar.

‘Kun je je alsjeblieft even hier op focussen?’ Haar stem is scherp, met een onzekere vibratie.

Ik doe een dappere poging de grijns van mijn gezicht te halen. De grijns die er al op staat vanaf het moment dat Anneloes zei dat ze met me meegaat naar Italië. Constance tegen me in het harnas jagen op dit moment is geen goed idee.

‘Luister. Milaan is nog geen anderhalf uur vliegen. In de file doe je er langer over om naar Amsterdam te rijden. Ik heb wifi daar – ik maak gelijk een mentale aantekening op mijn to-dolijstje dat al minstens een meter lang is – dus we kunnen altijd online overleggen. Ik ben 24/7 bereikbaar, in het ergste geval kom ik terugvliegen. Of jij komt naar ons toe.’

Anneloes vermoordt me voordat we goed en wel daar zijn als ze me dit hoort zeggen.

‘En we hebben Leonardo natuurlijk,’ haast ik me om erach-

teraan te zeggen. *Good, old Leonardo. Wat zou ik zonder hem moeten?* Met het plan dat ik in mijn hoofd gehaald heb, wordt mijn broertje als vliegende keep nog belangrijker dan hij al is voor mij en ook voor mijn ouders. Hij is het lijntje met Italië dat nooit verbroken zal worden. Leonardo is veel meer een flie-refluiter. Ik ben de serieuze van ons twee. Soms benijdde hij mij, zeker toen ik samen met Liz zo gelukkig was – nog vaker benijd ik hem. Nooit heb ik hem gezegd, maar mijn jonge broer snapt het leven misschien wel veel beter dan ik dat doe. Hij weigert als een rat in een tredmolen rond te blijven lopen, de rat die altijd op zoek is naar meer, de volgende belofte van genot. Hij neemt het leven zoals het komt, het is goed zoals het is. Hij maakt zich niet druk of hij over veertig jaar genoeg geld op de bank heeft om onbezorgd van te kunnen leven. Hij vindt het leuk wat hij doet, kan intens gelukkig worden van de simpele dingen. Het is een dun lijntje tussen geluk en genot, en hij beweegt aan de goede kant van de streep. De kant waar ik ook wil staan voortaan. Het leven is goed zoals het is.

Dat Leonardo mij heeft om op terug te vallen als het fout gaat, sterkt hem, dat weet ik. Over een tijdje kan dit zomaar andersom zijn. Wij zullen elkaar nooit in de steek laten. Die overtuiging sterkt mij weer.

Mijn telefoon ligt met het scherm naar boven op het bureaublad. Er klinkt een geluidje en er flitst een bericht voorbij van Anneloes. Ik zie heel veel boze en rode smileys met hoorntjes en de naam Van Vliet. Vandaag zou Anneloes haar baas het plan voor een sabbatical voorleggen. Dat is duidelijk geen succes.

Constance heeft het ook gezien. Ze snuift, klapt haar laptop dicht, staat op en klemt het apparaat onder haar arm. Haar lippen zijn een strakke streep als ze me aankijkt, haar kin in de lucht gestoken. ‘En nog steeds vind ik het een ondoordacht plan.

Zomaar de benen nemen in het midden van ons grootste project.’

Ik haal mijn schouders op. ‘Misschien. Als de afgelopen tijd me iets geleerd heeft, is dat je echt moet leven, en de dingen moet doen die je leuk vindt. Het is goed mogelijk dat mijn plan niet gaat uitpakken zoals ik bedacht heb. Dan nog krijg ik liever spijt van de dingen die ik doe dan van de dingen die ik nagelaten heb te doen.’